

REDACTIONEEL STEDELIJK WATERBEHEER; EEN SERIEUZE ZAAK

Lida Schelwald-van der Kley

■ **Terwijl ik dit redactioneel schrijf staat half** Engeland onder water. Het gaat me aan het hart, temeer daar ik er zelf een poosje heb gewoond. Zo zie ik op tv dat de spoorlijn in de kustplaats Dawlish in Devon, waar ik dagelijks gebruik van maakte als ik met de trein naar school in Exeter ging, compleet is weggespoeld. Nog schrijnender is de situatie voor mensen wier huizen en bedrijven al meer dan een maand lang onder water staan. De roep om Nederlandse deskundigheid (“Please bring in the Dutch”) klinkt overal en de eerste hulpverleners zijn inmiddels gearriveerd. De Engelse autoriteiten, met de Environment Agency voorop, worden verantwoordelijk gehouden voor het gebrek aan onderhoud dat mede tot deze catastrofe heeft geleid. Bezuiniging op bezuiniging zou ertoe geleid hebben dat al jaren lang onvoldoende geïnvesteerd is in het op orde houden van dijken, stuwen, gemalen, het op diepte houden van rivieren en watergangen, stedelijk waterbeheer en wat dies meer zij. Juist hierin zit ‘m het wezenlijke verschil met het Nederlandse waterbeheer, waar dankzij de financiële autonomie van de waterschappen, er wel voldoende geïnvesteerd wordt in adequaat regionaal waterbeheer. En met het huidige Deltaprogramma zorgen we in Nederland dat we ook voor de verdere toekomst, waarin hevige regenval zoals in Engeland vaker zal voorkomen, ‘waterproof’ zijn.

Waterbeheer in dichtbevolkte stedelijke gebieden is vaak een grote uitdaging. Zeker in een snelgroeiende metropool als Ho Chi Minh stad in een transitieland als Vietnam, waar men een centrum voor stedelijk hoogwaterbeheer heeft opgezet. In dit themanummer over stedelijk waterbeheer kunnen we lezen hoe aldaar de ‘governance’ op een hoger planniveau wordt gebracht. In eigen land is Rotterdam hard op weg om als Delta city via innovatieve adaptaties in het stedelijk gebied voor 2025 ‘climate resilient’ te zijn. Een dergelijke transitie vraagt om samenwerking tussen overheden en andere organisaties met in dit geval de gemeente Rotterdam en drie waterschappen als primaire actoren. Maar ook in een wijk als Watergraafsmeer is een dergelijke transitie gaande. Naast grondwateroverlast in kruipruimtes is er steeds regelmatig wateroverlast na hevige regenval. In twee artikelen kan men lezen hoe kennis en

kunde ingezet worden om te komen tot een meer duurzaam watersysteem in deze verstedelijkte polder in Amsterdam-Oost. In een spraakwaterverhaal over ‘buikepuindossiers’ wordt terecht gesteld dat sinds de invoering van de grondwaterplicht gemeenten er goed aan doen om burgers die klagen over grondwateroverlast serieus te nemen.

Terugkomend op transities; één van de grootste fundamentele wijzigingen in het waterbeheer van dit moment is de nieuwe aanpak en werkwijze in de waterketen. Gemeenten, waterschappen en drinkwaterbedrijven zijn druk doende in meer dan 50 regio’s in het land om gezamenlijk de doelen uit het Bestuursakkoord Water van 2011 waar te maken. Het gaat daarbij om een structurele kostenbesparing van 450 miljoen euro vanaf 2020, verbetering van de kwaliteit en vermindering van de kwetsbaarheid. Kenniscoaches worden als katalysator ingezet in diverse regio’s, vooral voor de afstemming tussen de rioleringsstaken van de gemeenten en de zuiveringstaken van de waterschappen. De landelijke Visitatiecommissie Waterketen heeft de opdracht om de voortgang van de uitvoering van de afspraken over regionale samenwerking te beoordelen. Alle regio’s hebben begin dit jaar vernomen of ze als koploper, peloton of achterblijver gekwalificeerd zijn. Uiteindelijk moet dankzij de samenwerking in de waterketen de burger er beter van worden, stelt Karla Peijs als Voorzitter van deze commissie in het podiumverhaal. Dus we zijn het aan onze stand verplicht om er vol voor te gaan en best practices met elkaar te delen.

Tot slot een ‘cri de coeur’ van onze redactie; steeds vaker krijgen we succesverhalen voor ons tijdschrift aangeboden. We willen de lezer graag uitdagen om ook eens een verhaal in te brengen van een project dat ‘gewoon’ mislukte. Want van onze mislukkingen leren we tenslotte het meest. Ik zou zelf een editie vol kunnen schrijven, maar ik laat het graag aan u over... ☺

Namens de redactie,
Lida Schelwald-van der Kley,
Hoofdredacteur Water Governance